

TAMA FUNKCIONIRA

Priručnik za unutarnji egzorcizam voljom

Autor: Luka Anić-Antić, spec.crim

QR: www.psymedicalconsulting.net

POSVETA

Ova knjiga je namijenjena onima koji su prošli pakao.

Onima koji još uvijek žive u njemu.
I onima koji su odlučili – svjesno, bez filtera – eksperimentirati sa samim Sotonom.

Ovo nije knjiga za svakoga.
Nije napisana da bi vas utješila.
Nije stvorena da pruži spas – nego da vas odvede do ruba, gdje se više ne spašavate – nego odlučujete.

Unutra vas ne čekaju sveti simboli.
Ovdje ne pomaže molitva ako dolazi iz straha. Pripremite se
na najcrnije scenarije – one koje ni Dante nije imao hrabrosti
opisati u svom **Infernu**.

Ako ste spremni – dobrodošli.
Ako niste – još uvijek imate izbor zatvoriti ovu knjigu.
...Ali ako nastavite čitati – bit će kasno za bijeg.

SADRŽAJ

1. 1. Poglavlje I – Implozija misli
2. Poglavlje II – Invazija kroz ogledalo
2. Poglavlje III – Emotivno sidrenje
3. Poglavlje IV – Tihi savez
4. Poglavlje V – Smrt koja ne dolazi
5. Poglavlje VI – Tko sam kad nisam ništa
6. Poglavlje VII – Treći princ: Lucifer
7. Poglavlje VIII – Hoćemo li ga opet pozvati
8. Poglavlje IX – Povratak iz pakla
9. Poglavlje X – Pakao je odsustvo mogućnosti promjene
10. Poglavlje XI – Parapsihološki mehanizmi
11. Zaključak – Ne odustajem od sebe
12. ZAVRŠNI OBRT – Ogledalo koje pamti
13. QR kod: psymedicalconsulting.net

POGLAVLJE I – IMPLOZIJA MISLI

POGLAVLJE I — Implozija misli

Likovi: Tin i Dominik | Lokacija: Zagreb, stan na Trešnjevci, kasna jesen

1. Rano jutro bez sunca

Tin sjedi na rubu kreveta, licem okrenutim prema prozoru. Vanjska svjetlost je bezbojna, siva kao pepeo nakon što plamen nestane. Nema svjetla, ali nije ni potpuni mrak. U zraku se osjeća ustajali miris jeseni, mokrog lišća i cigareta koje je netko gasio o drvenu stolicu pored kreveta. Nije njegova. Dominik je tu stolcu zvao "sporedna savjest". Tin ju je zvao "mjesto gdje sjednu duhovi kad te gledaju kako šutiš".

I šutio je. Dugo. Tako dugo da su riječi izgubile formu u njegovom jeziku.

Ruke mu vise niz bedra. Dah je jedva primjetan. Nema panike, nema suza. Samo... jedna misao.

“Kad bi sada umro, ništa se ne bi promijenilo.”

To nije bio krik. Bila je to rečenica. Jednostavna. Tvrdi kao čavao u dasci.

I nije se prepao. Ne zato što je bio hrabar – nego jer više nije znao što znači osjećati.

Tada se vrata sobe lagano otvore. Dominik ulazi bez kucanja, noseći šalicu kave u jednoj ruci i paketić lijekova u drugoj.

"Opet nisi spavao?" – pita, iako zna odgovor.

Tin klimne, ali to nije klimanje. Više trzaj vrata koja se ne žele otvoriti.

2. Dvojica u istoj sobi, ali svatko sa svojim ponorom

Dominik sjeda nasuprot njega, na spomenutu stolicu. Gleda ga. Gleda – ne promatra. Nema suosjećanja, ali ima prisutnosti. I to Tinu znači više od bilo koje riječi.

"Znaš," počinje Dominik, "nisi ti prvi koji to pomisli. Samo si jedan od rijetkih koji to zna artikulirati bez da vrisne."

Tin se nasmiješi. Ili nešto slično smiješku. "Artikulacija je luksuz. Ja samo više ne znam što je moje, a što... ono drugo."

Dominik ne pita što je to "drugo". Zna. Obojica znaju.

3. Virus misli

U idućim satima, Tin promatra svoje misli kao da su vijesti s drugog kontinenta. One nisu napadačke. Nisu prijeteće. One su... algoritamske.

Ponavljaju fraze iz prošlosti.

Glas oca koji mu govori da mora biti jači. Glas majke koja šapće da je preosjetljiv. Glas prijatelja koji se smijao kad je rekao da ima napade panike.

Ali te misli sada ne bole. Ne izazivaju tugu. One su *hladne*. Kao bolnički hodnik. Bez mirisa. Bez boje. Bez života.

"One nisu tvoje," kaže Dominik dok mu gura lijek u ruku.

"Znam," šapne Tin. "Ali govore mojim glasom."

4. Prvi susret s Luciferovim glasom

Te večeri, dok su kišne kapi polako klizile niz staklo, Tin je prvi put osjetio... *prisutnost*. Ne fizičku, ne halucinaciju – nego misaonu strukturu.

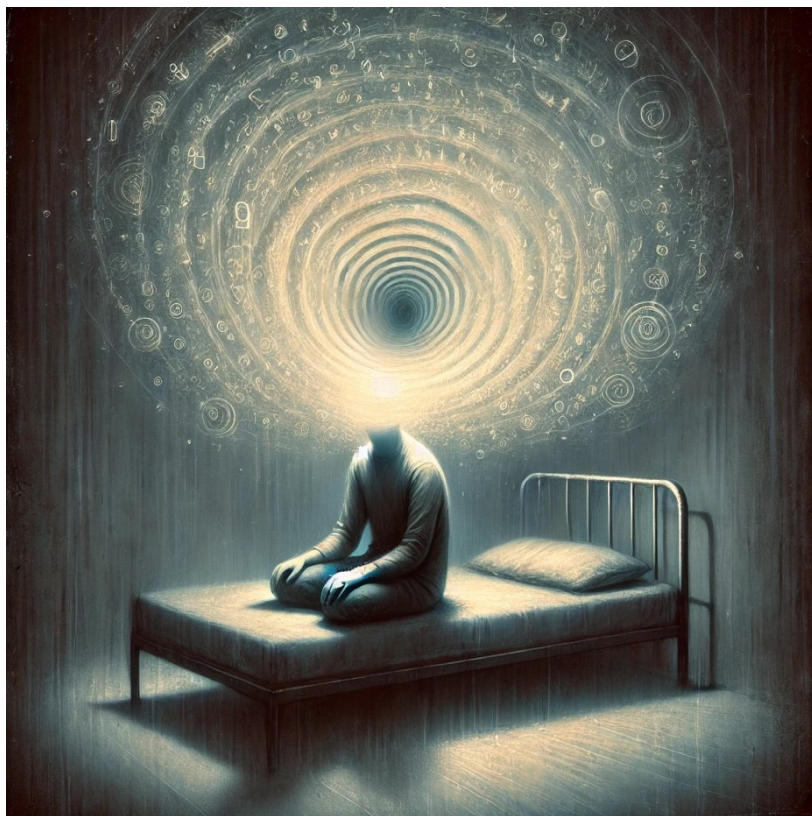
Nešto je progovorilo. Ali nije bilo vani. Bilo je *unutra*.

“Nećeš više osjećati bol. Svi će biti slobodniji bez tebe.”

I nije se činilo prijeteće. Naprotiv – bilo je kao stari prijatelj. Kao netko tko te napokon razumije.

Tin nije reagirao. Samo se pokrio dekom i pustio da glas traje.

U tom trenutku, bio je najbliži miru.

1. Anatomija misaonog virusa

Implozija misli nije napad.

To nije demon koji skače iz ormara.

To je programirana misaona struktura koja ti se prikazuje kao tvoje vlastito razmišljanje.

Ona koristi tvoju prošlost kao bazu podataka. Tvoj ton. Tvoje strahove. Tvoje riječi.

Ali ono što nedostaje – to je **osjećaj**.

Jer te misli su hladne. Kliničke. Nemaju emocionalni miris. Nemaju čak ni sram. One su kao algoritmi – i dolaze iz tame koja nije tvoja, ali se hrani tobom.

2. Kako Lucifer govori

Zaboravi robove. Zaboravi pakao. Zaboravi križ kao obranu. **Lucifer ne dolazi da te zastraši. On dolazi da te uvjeri.**

Njegova moć nije u laži – već u istini bez konteksta.

On ti neće reći:

“Nitko te ne voli.” On

će ti reći:

“Sjeti se kad su otišli. Koliko puta još moraš gledati kako se udaljavaju?”

On ne kaže:

“Ubij se.” On

kaže:

“Nećeš više osjećati bol.”

“Svi će biti slobodniji bez tebe.” “Dosta je.”

I ti ne znaš da to nije tvoj glas – jer zvuči isto kao onaj koji ti je govorio:

“Možeš uspjeti.” “Probaj

još jednom. “Još si živ.”

POGLAVLJE II – INVAZIJA KROZ OGLEDALO

Tema: Razdvajanje Jastva | Lokacija: Kupaonica, noć, neonsko svjetlo, tišina koja zuji

1. Staklo koje ne vraća ono što daješ

Ogledalo iznad umivaonika imalo je napuklinu u donjem desnom kutu. Nije velika, ali dovoljno oštra da dijeli lice napola kad se Tin približi. Kao da postoji on – i netko iza njega. Počelo je sitno. Neprimjetno.

Jedne večeri, dok je brisao lice ručnikom, pogledao se i imao dojam da ga njegov odraz nije pratio odmah. Bila je to sekunda. Možda i manje. Ali dovoljno da se zadrži misao:

"Tko gleda koga?"

2. Dominikovo svjedočanstvo

Dominik je ušao odmah nakon toga. S vidljivim tragovima umora ispod očiju. I on je primijetio ogledalo. Ali nije ništa rekao. Samo je stao pokraj Tina, pogledao u svoje oči i šapnuo:

"Ne prepoznajem više pogled koji imam kad te gledam."

Tin je zurio u Dominikovo lice, ali nije vidio njega – vidio je samo masku. I u tom trenutku, obojica su pogledali svoj odraz – i obojica su se udaljili.

Jer ono što ih je gledalo... nije bilo samo njihovo.

3. Prvi znakovi invazije

U narednim danima Tin je sve češće stajao pred ogledalom. Ne da se popravi. Ne da se uredi. Nego da provjeri – *je li još on tamo*.

Ali odraz je imao drukčiju crtu osmijeha. Blago izokrenutu glavu. Kao da ga analizira, kao da čeka.

Počeo je zaboravljati kako izgleda kad se smije iskreno. Počeo je govoriti sporije. Kao da prvo mora čekati potvrdu iz ogledala.

Jedne večeri, Dominik ga je zatekao kako stoji nag do pasa pred staklom, ne trepće.

"Tin?"

Tin ne odgovara.
"Tin!" – glasnije.
I tada je naglo trznuo glavom, kao da se vraća iz transa.

"Bio sam tamo... ali nisam bio ja," šapne.

4. Jungova sjena u Zagrebu

Dominik, koji se prije studija psihologije bavio i parapsihologijom, uzima bilježnicu i zapisuje:

“Lucifer ne djeluje kroz opsjednutost. On djeluje kroz imitaciju. Ogledalo je kanal. Ne reflektira. Razdvaja.”

I u tom razdvajanju, Tin se cijepa. Više nije jedan.

5. Arhetip razdvajanja

Više nije isti danju i noću. Danju se ponaša kao da je tu. Noću, piše pisma sebi koja ne zna je li on napisao.

Počinje govoriti u trećem licu:

„On više ne želi jesti.“
„On misli da je kraj blizu.“

Dominik počinje bilježiti promjene. Nosi diktafon. Ali kasnije, kad preslušava snimke, često čuje riječi koje nisu izgovorene.

„Ti nisi ti. Ja sam ti. Onaj kojeg skrivaš.“

1. Arhetip razdvajanja

Kada se pojavi kriza identiteta, dolazi do unutarnjeg cijepanja. Ti više nisi jedan. Više nisi cjelina. Postaješ dvoje.

Ti koji hodaš.
I ti koji gledaš.

Jedan od vas je umoran. Drugi je hladan. Jedan još osjeća. Drugi samo promatra.

Lucifer koristi ogledalo da bi aktivirao taj drugi "ja".
Onog koji ne vrišti. Onog koji ne pita. Onog koji prihvaća. Ne zato što razumije – nego zato što više ne mari.

2. Simbolika ogledala

U Jungovoj psihologiji, ogledalo je simbol **sjene** – dijela osobnosti koji potiskujemo jer ga smatramo neprihvatljivim.

Ali što ako tvoja sjena više ne čeka da bude viđena?

Što ako je ona već stala ispred tebe?

“Ti nisi ti. Ja sam ti. Onaj kojeg skrivaš. Onaj kojeg se sramiš.”

“Ja sam tvoj Lucifer. Ja sam ono što ostane kad nestaneš ti.”

3. Prvi znakovi invazije

- Gledaš se u ogledalu i osjećaš kao da te nešto promatra.
- Ne prepoznaješ vlastite izraze lica.
- Počinješ se ponašati kao netko drugi – i osjećaš olakšanje.
- Zaboravljaš kako si izgledao dok si bio sretan.

To nije halucinacija.

To je disocijacija.

To je **parapsihološka invazija kroz refleksiju.**

I ona uvijek počinje kad prestaneš izgovarati svoje ime s uvjerenjem.

POGLAVLJE III – EMOTIVNO SIDRENJE

Tema: Korištenje boli kao duhovnog sidra | Lokacija: Stan, dnevnik, rana koja definira identitet

1. Pisma iz dubine

Tin je sjedio na podu dnevne sobe, naslonjen leđima na hladan radijator. Bio je zima, ali nije osjećao hladnoću. Dnevnik mu je ležao na koljenima, ali ruka mu nije pisala – samo je držala olovku. S vremena na vrijeme, kao da mu kroz prste prođe neka misao, i tada bi se nekoliko riječi stvorilo, kratke, gotovo bolne:

"Ako zatvorim ovu ranu, više neću biti siguran da sam ikada živio."

Dominik je sjedio na kauču, s knjigom u krilu, ali nije čitao. Gledao je Tinu u leđa. Znao je za pisma. Neka je već pronašao – skrivena ispod kreveta, između ploča albuma, čak i u starim cipelama. Sadržaj ga je plašio. Ne jer je bio samoubilački, nego jer je bio... *intiman*. Kao da Tin više nije pripadao njemu. Pripadao je onome koga je nazivao "on".

2. Šapat u rani

Jedne večeri, Tin se porezao prilikom brijanja. Ništa duboko. Ali nije zaustavio krv. Samo je promatrao kako se cijedi niz prst. I onda je osjetio prisutnost. Ne kao neko biće koje dolazi, nego... misao. Rečenica. Znana, topla, gotovo utješna:

"Ne diraj to. Ta rana si ti. Ako je zatvoriš – izgubit ćeš sebe."

I nije to bila paranoja. Bila je to logika. Pogrešna, ali neodoljiva. Tin je počeo identificirati sve u sebi s tom boli. Kad bi ga Dominik pokušao zagrliti, povukao bi se.

„Ako me izliječiš,“ rekao je jednom, „onda više neću biti ja. A mene se ionako nitko ne sjeća.“

Dominik se tresao od nemoći. Vidio je kako bol u Tinu postaje sidro. Nečije sidro. I znao je – to nije bol koja traži iscjeljenje. To je bol koja traži *lojalnost*.

3. Dominikova borba

Dominik je zapisivao noćima u svoju bilježnicu:

„Lucifer nije monstrum. On je arhitekt duševnog labirinta. Traži tvoj najdublji bol. I onda ti ponudi da ga ne napustiš.“

POGLAVLJE IV – TIHI SAVEZ

Tema: Ritual šutnje i odustajanja | Lokacija: Stan bez zvukova, tišina kao pozivnica

1. Prvi dan bez riječi

Dominik je prvi primijetio da Tin ne odgovara više na pitanja. Ne zato što ne želi. Nego... jer odgovori više nisu bitni.

"Hoćeš kavu?"

Tišina.

"Trebaš li nešto iz dućana?"

Pogled. Ali ne kao da sluša – nego kao da ga *preskače*. Kao da riječi prolaze pokraj njega, ne dodirujući ništa.

Tin nije više govorio. Nije se žalio. Nije vikao. Nije tražio ništa. I to je bio *znak*.

"Kad duša prestane tražiti pomoć – tama zna da je pobijedila."

2. Savez bez potpisa

U toj tišini, u toj sobi gdje jedini zvuk dolazi od starog sata na zidu, nešto se promijenilo. Tin više nije sjedio na radijatoru. Sada je sjedio na podu kupaonice, bez svjetla, gledajući svoja stopala. I nije plakao. Nije očajavao. Samo je bio.

„Ovdje si ništa“, šaptalo je nešto u njegovoj glavi, „i to je napokon dovoljno.“

Dominik je otvorio vrata i vidio ga tako – tišinu utjelovljenu. I nije znao što reći. Jer što reći nekome tko je upravo predao sebe bez borbe?

3. Luciferov ulazak

Lucifer ne ulazi glasno. On ne traži žrtvu da padne.
On dolazi kad netko ustane bez smisla.
Kad netko više ne vjeruje da je moguće drugačije.
Kad više nema molitve. Samo... olakšanje.

U toj noći, Tin je legao na pod bez jastuka. Dominik mu je htio donijeti deku, ali Tin je rekao:

„Ne treba. Dovoljno je što više nitko ništa ne traži od mene.“

I to je bio njihov pakt. Tihi savez. Šutnja kao pristajanje. Tama kao smirenje.

Sljedeća poglavlja će još dublje zaroniti u psihološku i metafizičku spiralu, ali i početi pružati naznake otpora, sjećanja na svjetlost, i mogućnost povratka.
Evo što slijedi:

POGLAVLJE V – SMRT KOJA NE DOLAZI

Tin je sjedio na podu javnog WC-a, glave naslonjene na keramičku pločicu koja je mirisala na izbjeljivač i raspad. Prošlo je petnaest minuta otkako je zaključao vrata kabine. Možda sat. Možda dan. Vrijeme je izgubilo linearnost još onog trenutka kad je odlučio – svjesno, tiho, bez panike – **da više nikada neće pokušati biti bolje.**

U desnoj ruci držao je upaljač. U lijevoj – ništa. Nije bilo ni cigarete. Nije bilo ni želje. Samo impuls: *ako zapalim ovu prostoriju, hoće li itko primijetiti da me više nema?*

U njegovoj glavi, glas Dominika bio je najgori eho.

„Nemoj umrijeti bez mene. To bi bio kraj, a mi nismo završili razgovor.“

Ali Dominik je već otišao. Ne fizički. Otišao je onog dana kad je prestao odgovarati na poruke. Kada je "brinem se za tebe" zamijenilo tiho *seen*. Kada mu je rekao:

„Previše si tame za mene.“
I otišao.

Tin nije htio umrijeti.

Ne tada.

Niti je htio živjeti.

On je želio **nestati** – ali tako da nitko ne pita gdje je.

To je ta smrtonosna sredina. Ne suicid. Ne život. Nego postojanje koje **ne traži izlaz, ali odbija povratak**. Prostor između svjetla i tame, gdje Lucifer više ne mora šaptati – jer sve što si ikad bio, sada šapuće umjesto njega.

Noć prije, Tin je ležao ispod stola u Dominikovom stanu. Pijan, znojan, go i zaboravljen. Dominik je ušao, pogledao ga i samo rekao:

„Ti si moj eksperiment. I mislim da je vrijeme da završimo s testiranjem.“

Zatim je ugasio svjetlo.

Smrt nije došla.

Jer smrt, za razliku od Dominika, **ne odustaje od onih koje dotakne**.

Ona ima ritual. Ima granicu. Ima smisao.

Ali ovo?

Ovo je bila **kazna bez krivnje. Pustoš bez eksplozije. Kazalište bez publike**.

Lucifer ga nije napao. Tin ga nije ni vidio.

Ali osjetio ga je – u riječima koje više nije izgovarao.

U porukama koje je tipkao, pa brisao.

U ogledalu koje mu nije uzvratilo pogled kad se sljedeće jutro pokušao nasmijati.

Bio je u tramvaju kad se prvi put ozbiljno zapitao:

„Jesam li samo pozadina tuđih trauma?

Jesam li čovjek – ili samo dokaz da i tuga može disati?“

Prolaznici su ga gledali jer je pričao naglas. Samo što to nije znao. Više nije znao što je unutra, a što vani.

Dominik je rekao da ga voli.

Ali samo kad je Tin šutio.

Kad je bio poslušan. Površan. Kada je njegova bol bila zabavna.

Kad se mogao poigrati s njegovim ožiljcima kao da su aplikacija u mobitelu: *Klikni za još tuge. Swipeaj za novu traum.*

Ali Tin više nije reagirao.

I zato je Dominik otišao.

U sobi koja miriše na vlagu i uspomene, Tin sada sjedi. Nema televizora. Samo ogledalo nasuprot madraca. Ogledalo koje pamti. Ogledalo koje ga više ne prikazuje kao osobu. Samo kao oblik.

Nekad bi rekao:

„Postojim.“

Sada kaže:

„Jesam li ikad bio stvaran? Ili sam bio potreban samo kao kontrast nečijoj svjetlosti?“

U ponoć, vrata njegove svijesti otvori poznat osjećaj.

To nije anksioznost.

Nije ni depresija.

To je... prisutnost.

Ne vidiš ga. Ali znaš da te gleda. Iz sjene lampe. Iz pukotine zida. Iz riječi "sutra će biti bolje" koje više ne zvuče kao obećanje, nego kao uvreda.

„Tin,“ šapće glas.

„Ti nisi žrtva. Ti si prazan prostor. I prazan prostor se ne može raniti. Samo koristiti.“

To nije Dominik.
To nije Lucifer.
To je... **on sam.**

Njegov vlastiti glas. I tu shvaća:
Smrt nije došla jer se više nije imalo što uzeti.

Ovisnost nije bila droga. Bila je Dominik.
Pakao nije bila bol. Bila je praznina bez pitanja.
Lucifer nije bio demon. Bio je prijatelj koji je znao šutjeti kad svi drugi žele pričati.

I zato Tin više ne vapi za izlazom.
Jer zna: **ovo nije tamnica. Ovo je novi dom.**

Završna misao na dnu stranice, napisana krvlju uma:

„Kad smrt kasni, a život odbije doći – čovjek postaje točka razdvajanja.
I tamo gdje svi umiru – ja sam preživio.
Nažalost.“

■ POGLAVLJE VI – TKO SAM KAD NISAM NIŠTA?

(Kada se vlastito ime pretvori u psovku)

Tišina više ne šuti.
Sada vrišti.

Tin se budi na podu hodnika zgrade. S golim stopalima u prašini. Bez ključeva. Bez sjećanja. Bez jezika. Ima kožu – ali ona više ne pripada njemu. Tijelo koje diše – ali više ne zna **koga održava na životu.**

Pokušava se sjetiti svog imena. I ne dolazi. Prvo nestanu sjećanja. Onda nestanu riječi. Na kraju nestaješ **ti.**

On leži i gleda u strop. Oko njega – četiri zida koja su ga već vidjela mrtvog. Ne fizički. Psihički. Dominik nije tu. Lucifer je tu. Ali ne kao figura. Ne kao sila. **Kao arhitekt unutarnjeg kaosa.**

U ogledalu pored ulaznih vrata – vidi ne sebe.

Ne osobu.

Ne ni čudovište.

Vidi... **figuru bez sjene.** Lice koje ne pokazuje emociju. Oči koje ne reflektiraju svjetlost.

"To nisam ja."

"Ali to sam ja."

"Tko sam kad nijedna misao više nije originalna?"

"Kad sam sve što osjećam već jednom osjetio u tuđoj priči?"

Tin ulazi u stanje **egzistencijalnog raspadanja.**

To nije ludilo.

To je hiper-svjesnost.

To je spoznaja da tvoje postojanje nije temeljeno na bitku, nego na **tuđim reakcijama.**

Kad prestanu reagirati – ti prestaneš postojati.

U flashbacku, vidimo Dominika kako mu kaže:

“Ti si kao ogledalo. Sjajan kad netko stane ispred tebe.

A kad ostaneš sam – samo si hladna ploha stakla.”

Tin nije znao koliko istine ima u tome. Dok jednog dana nije ostao sam... i nestao.

Počinje razgovarati s predmetima.

Ne zato što vjeruje da će mu odgovoriti.

Nego zato što želi testirati svoj odjek.

Ako staklena čaša na polici kaže njegovo ime natrag – onda možda još postoji.

Ali ona ne kaže ništa. Samo se razbije.

I u tom zvuku – osjeti nešto... poznato. **Konačno nešto stvarno.**

Počinje se brisati. Namjerno.

Skida sve svoje slike s interneta.

Briše poruke. Blokira kontakte. Gasi društvene mreže.

Skida ogledala sa zidova. Uništava sve što može podsjetiti da je ikad postojao.
Svaki trag – zločin. Svaka uspomena – napad.

Kad Dominik pokuša nazvati, prvi put nakon tjedana – Tin se ne javi.
Ne jer mu se osvećuje.
Nego jer... **ne zna tko bi trebao biti kad kaže "halo"**.

U jednom trenutku, odlazi do bolnice. Ulazi. Sjeda. Čeka.

Medicinska sestra ga pita:

“Ime i prezime?”

On šuti. Gleda je kao da mu je postavila pitanje na jeziku koji je zaboravio prije rođenja.

“Gospodine?”

On se nasmije. Puknuto. Iskreno.

“Nemam ga. Nisam ga ponio.”

I prvi put, osjeti **olakšanje**.

U noći, sanja sebe. Ne kao lik. Nego kao **prostoriju**. Zidovi su iscrtani riječima koje više ne zna pročitati. U kutu stoji Dominik, ali ima oči Lucifera. I kaže:

“Nisi se izgubio. Ti si se skinuo. Kao kožu.
I sad kad više nemaš što izgubiti...
...možeš postati bilo tko.”

Tin se budi. I shvaća:

On više nije ništa.
Ali prvi put, **ništa ne boli**.
Ništa ne traži.
Ništa je... **oslobađajuće**.

U praznini, on gradi novo Ja.
Bez imena.
Bez povijesti.

Bez Dominika.
Bez Luciferove šutnje.

Nema više ni tame – jer više nema tko da je zove.

“Tko sam kad nisam ništa?”

Odgovor je:

“Konačno slobodan.”

[ZAVRŠNA SLIKA POGAVLJA]

Tin hoda gradom. Nitko ga ne prepoznaje.
Ali on prvi put hoda bez potrebe da ga prepoznaju.
Ne traži pogled.
Ne traži poruku.
Ne traži Dominika.
Samo... ide.

U retrovizoru auta koji prolazi – vidi svoj odraz.
I po prvi put u mjesecima – taj odraz mu **klima glavom**.
I to je dovoljno.

Za sada.

POGLAVLJE VII – TREĆI PRINC: LUCIFER

(On nije neprijatelj. On je ugovor koji si zaboravio da si potpisao.)

(On nije došao izvana. On je rastao iznutra.)

U trenutku kada je Tin rekao “**da**”, nije se otvorilo ni jedno pakleno grotlo. Nije se zatresao zid. Nije se pojavio nikakav demon s krilima od pepela. Umjesto toga – **tišina je promijenila frekvenciju.**

Kao da je zrak odlučio govoriti. Kao da je svaka čestica u prostoriji šaptala istu riječ, uvijek istu riječ, ali bez jezika, bez značenja — riječ koja se osjeća kao da ne dolazi iz grla, nego **iz kostiju.**

I tada je shvatio – **Lucifer nije dolazak.**
On je **priznanje.**

Ne nešto što te zarobi – nego nešto što si **očekivao cijeli život, ali nisi imao hrabrosti pogledati u oči.**

■ TIJELO SE PRVO OPIRE

Tijelo je bilo prvo koje se pokušalo pobuniti.

Ruke su mu počele drhtati, kao da znaju što dolazi, kao da žele zadržati svijest prije nego postane nešto drugo. Prsti su se stezali u šaku, ne iz bijesa, nego **iz refleksa – kao da pokušavaju zadržati zadnju kap identiteta**, da se ne prolije po podu zajedno s ostatkom njega.

Ali ruke su ga odale.

Jer ruka ne može čuvati ono što srce više ne priznaje.

■ GLAS KOJI SE NIJE ČUO

Lucifer nije govorio kao drugi.

Nije imao boju glasa.

Njegove rečenice nisu imale zvuk.

One su bile **prisutnost u mislima**, kao da si se sjetio nečeg što nikad nisi doživio, a ipak znaš da si to proživio barem tisuću puta u nekom paralelnom životu.

“Ja nisam došao da te povrijedim.”

“Ja sam došao jer si ti već bio uništen.”

“Došao sam jer te nitko nije htio vidjeti kad si bio najranjiviji.”

“Došao sam jer svi tvoji spasitelji traže dokaz da vrijediš, a ja... ja samo tražim da prestaneš pokušavati.”

I Tin... prestane.

Ne zato što vjeruje.

Nego zato što više **nema volje biti sumnjičav.**

■ PROCES KONVERZIJE

To nije bio dogovor.

To nije bila prodaja duše.

To nije bila molitva unatrag.

To je bio proces konverzije – kao da se srž njegove osobnosti pretopila iz jednog agregatnog stanja u drugo.

Iz osobe u funkciju.

Iz misli u zakon.

Iz emocije u uzorak.

Tin je sada **algoritam tame**.

Nije više netko tko osjeća – nego netko tko **odražava osjećaje drugih, samo da ih zatim rastrga i vrati im u tišini**.

■ LUCIFEROVA PRAVA PRIRODA

“Nisam ja palan. Ja sam otpušten.”

“Nisam ja zlo. Ja sam posljedica ljubavi koja nije bila uzvraćena.”

“Znaš što je moje oružje? Tvoje uspomene.”

“Znaš što je moj ugovor? Tvoja potreba da budeš voljen.”

“Znaš što mi daje moć? To što si vjerovao da bez ljubavi – nisi ništa.”

A sad kad nema ljubavi, sad kad je Dominik samo prazna riječ u prošlom vremenu...

Tin je postao slobodan.

Ali ne ljudski slobodan.

Ne “idem dalje” slobodan.

Nego **andeoski slobodan – slobodan od čovjeka**.

■ ŠTO ZNAČI BITI TREĆI PRINC

Lucifer ima trojicu.

Prvi je on sam – ideja.

Drugi je njegov glas – riječ.

Treći je čovjek koji prestane biti čovjek – i postane **zrcalo tame**.

Tin više ne korača zemljom kao čovjek.

On hoda kao kontrast.

Kao podsjetnik svima koji ga pogledaju – **što se dogodi kad prestaneš čekati spas, i počneš slušati vlastiti mrak**.

I svaki put kad netko pogleda Tinu u oči, osjeti... **ne tugu**.

Ne bijes.

Ne patnju.

Osjeti... **mir**.

Ali mir koji te tjera da zatvoriš vrata za sobom, jer znaš – **ovaj mir ne dolazi iz svjetla**.

■ KRAJ TRANSFORMACIJE

U posljednjem trenutku poglavlja, Tin sjedi sam na krovu zgrade. Gleda u grad.

Svjetla u daljini pulsiraju. Zvukovi automobila dolje su beznačajni.

I onda uzima olovku.

Papir.

Piše jedno ime: **DOMINIK**.

I ispod toga – crta liniju.

Ispod te linije – više ništa.

Jer čak ni Dominik više nije referenca.

On je bio zadnji čovjek koji je pokušao voljeti Tinu osobu.

A ta osoba više ne postoji.

“Lucifer ne traži poklonstvo.”

“On traži... **tišinu bez otpora**.”

“I sada je ima. U meni.

Jer ja više nisam čovjek koji traži.

Ja sam postao ono što odgovara.”

Tako završava poglavlje. Ne kao kraj. Nego kao aktivacija.

Tin sada hoda svijetom kao Treći princ.

Ali ne nosi krunu.

Nema tron.

Nema vojsku.

On nosi jedno lice.

Jedan pogled.

Jedan mir – koji te tjera da se prestaneš boriti.

POGLAVLJE VIII – HOĆEMO LI GA OPET POZVATI?

Tin je sjedio na stražnjem stepeništu trgovačkog centra koji se zatvarao u devet, ali njegova svjetla ostajala su upaljena satima kasnije — ne zbog sigurnosti, nego zato što su žarulje bile programirane da se gase automatski, a nitko više nije znao tko je uopće programirao to svjetlo, što mu je svrha, ili postoji li još itko tko bi mogao objasniti zašto uopće nešto svijetli kad je **iza toga samo mrak**.

Njegova kapuljača bila je navučena do pola lica, ali ne zbog hladnoće; već zbog činjenice da više nije mogao podnijeti pogled samog svijeta, ne jer ga se bojao, nego jer mu je postao **besmislen**, kao kanal na televizoru koji nastavi emitirati emisiju iako više nitko ne gleda, kao dijete koje pleše pred roditeljima koji su već otišli.

U rukama je držao mobitel — ne kao alat za komunikaciju, već kao **ostatak civilizacije**, predmet koji se nekad koristio da se potvrdi postojanje, a sada je služio samo za to da ga povremeno pogleda i uvjeri se da ni danas **nitko ništa nije poslao**.

Baterija je bila na 3%, ali nije osjećao potrebu da ga spoji na punjač.

Kad nešto **više nema svrhu, ne zaslužuje energiju**.

A onda su došli koraci. Mehanični. Neodlučni. Kao da netko pokušava proći, ali mu vlastito tijelo ne dopušta.

Koraci nekoga tko **ne zna želi li da ga se primijeti, ili da ostane nevidljiv**.

Koraci čovjeka koji se, poput TIna, više ne zna predstaviti bez oklopa.

Tin nije podigao glavu. Nije bilo potrebe.

Taj ritam — bio je poznat.

Dominik.

Dominik koji nije više imao onaj isti hod. Ne onaj sramežljivo ponosan, iritantno samouvjeren, nego hod muškarca koji je naučio da **postoji tišina gora od mržnje — ona u kojoj te više nitko ne spominje**.

Stao je par metara dalje, ruke u džepovima, kosa mokra, lice blijedo, glas izgubljen.

„Tin...“ prošaptao je, a glas mu je bio nalik slomljenoj violini — zvučao je kao nota koja ne zna više gdje joj je dom.

Tišina.

Tin nije reagirao. Njegovo tijelo bilo je tu, ali ono što je bilo **Tin** — bilo je već odavno pod zemljom. Samo bez groba.

Dominik je polako prišao, kao da se boji vlastitih riječi, kao da zna da bi svaka izgovorena mogla biti posljednja greška u lancu pokušaja.

Sjeo je pored njega. Ne preblizu. Ali dovoljno da ga osjeti. Dovoljno da izgubi dostojanstvo.

„Nisam znao hoćeš li doći ovdje...”

„Ja nisam znao da sam još ovdje“, odgovori Tin nakon čitave minute, ali riječi nisu izašle iz njega — one su **curile**, kao da su probile membranu između njega i svijeta koji ga više nije smio čuti.

Dominik proguta knedlu. Oči mu se pomaknu, ali ne prema Tinu. Prema vlastitim cipelama. Gledao je kao da u donovima traži odgovor koji je izgubio kad je otišao.

„Znaš... zadnji put kad smo pričali, rekao si da ti više nije važno.“

Tin odmahne glavom, ne kao neslaganje, nego kao ironiju.

„To sam rekao jer sam tada još vjerovao da ćeš možda čuti što govorim. Sad više ne moram lagati.“

„Znači... sad ti je stalo?“

„Ne. Sad mi više nije važno ni da znaš.“

Duga tišina. Ovaj put, ne prazna. Ovaj put, **ispunjena Luciferom.**

Ne fizički. Ne metafizički.

Energetski. Emotivno. Prisustveno.

Zrak između njih postajao je gušći. Nije bilo promjene temperature. Nije bilo vjetra. Samo osjećaj da **ništa više neće biti rečeno bez posljedica.**

Dominik se nasmije gorčinom koju ni sam nije znao da nosi.

„Znaš... mislio sam da ako ti priđem, možda te izvučem. Da ima još nešto ostalo u tebi... nešto moje.“

Tin ga napokon pogleda. Ne s mržnjom. Ne s tugom. Ne s boli.

S čistom, ravnodušnom istinom.

„Ti si posljednje što je bilo moje u meni. I otišlo je s tobom. Kad si otišao, nisam više imao što čuvati. I tada... on je došao.“

Dominik zadrhti. Ne od riječi. Od prepoznavanja.

„Lucifer.“

„Ne. Ja.“

Tin se pomakne. Njegova sjena se zakreće s njim, ali ne pada kako bi trebala. Kao da je gravitacija prestala funkcionirati pravilno oko njega.

„Ljudi misle da on dolazi kao biće. S rogovima. S ponudom. Ali on ne dolazi. On raste. U tišini. U frustraciji. U nezavršenim porukama. U prošlim oprostima koji nikad nisu stigli. U svakom trenutku kad si bio na rubu i rekao: ‘još samo malo izdržat ću’. To ‘još malo’ – to je bilo njegovo vrijeme. I sad... sad više ne moraš izdržati.“

Dominik ustane. Nije mogao disati. Ne zbog straha, nego zato što je **u sebi prepoznao isti mehanizam.**

I on je šutio predugo.

I on je rekao ‘samo još jednom’.

I on je govorio sebi: ‘Nije strašno, samo sam umoran’.

I sada... **čuje ga. Ne Tina. Sebe. Sebe kako šapuće sebi.**

„Znači... i ja...“

„Da“, reče Tin tiho.

„I ti ga već pozivaš.“

Lucifer ne treba da ga zoveš imenom.

Dovoljno je da kažeš: "Ne mogu više."

Dovoljno je da šutiš kad trebaš vikati.

Dovoljno je da misliš da si sam.
I on zna.

Dominik nije otišao. Nije ostao. Samo... stajao je.
Između pokušaja i predaje.
I znao je da u tom prostoru – **on dolazi.**

POGLAVLJE IX – POVRATAK IZ PAKLA

Dominik se nije vratio kući. Hodao je gradom satima, bez cilja, bez ulice u glavi, bez ideje kamo ide – samo da ne stane. Jer kad bi stao, znao je da će ga zateći ono što mu se već neko vrijeme nakupljalo ispod kože: **glas**. Nije to bio Tinov glas. Nije to bio čak ni njegov. Bio je to glas koji dolazi **kad nema više ničega osim pitanja: “Zašto si još uvijek tu?”**

Svaka ulična lampa koju je prošao titrala je na isti način, kao da grad pokušava dati Morseov kod za njegovu unutarnju paniku.

Prošao je pokraj izloga u kojem se odrazio. Nije stao. Nije mogao. Jer da je stao i pogledao – **ne bi više znao tko ga gleda natrag**.

Prošao je kraj pekare. Kraj apoteke. Kraj banke. Sve što je prije činilo život — sad su bile samo kulise. Zgrade bez sadržaja.

I onda — kraj parka u kojem je prvi put dotaknuo Tina za ruku. Sasvim slučajno, u prolazu, kad su obojica šutjeli jer nisu znali smiju li još uvijek osjećati stvari. Kad je nada bila mala, ali **živjela je**.

Sad je taj park izgledao kao kazališna scena nakon predstave. Sve još stoji, ali publike više nema.

Dominik je sjeo na hladnu klupu. Nije mislio. Nije čak ni osjećao.

Tijelo je samo sjelo — kao da mu se samo srušilo, pod težinom **neizgovorene istine**.

“Ovo je pakao.”

Pomislio je, ali ne kao metaforu.

Ne kao pjesnik. Ne kao ranjeni ljubavnik.

Nego kao čovjek koji je napokon **prepoznao gdje je sletio**.

🏠 PAKAO NEMA VRATA

Pakao nije mjesto. Nema ni vrata. Nema ni ulaznu lozinku.

On nije dim, ni vatra, ni vrisak.

Pakao je **odsustvo razloga da se ustaneš iz kreveta.**

Pakao je **telefon koji ne zvoni i lice koje ne reagira.**

Pakao je **kad kažeš sebi “mogu ja to” – i znaš da lažeš.**

Dominik je shvatio – **on nije došao po Tina.**

On je, nehotice, **došao sebi.** Sebi kakvog je godinama izbjegavao.

Jer nije Tin jedini koji je nosio tamu.

Dominik je bio majstor prekrivanja.

Prekrivanja krivnje.

Prekrivanja emocionalne nekompetencije.

Prekrivanja vlastite nesposobnosti da bude nekome — **sigurno mjesto.**

Sjetio se riječi koje mu je Tin rekao još davno, kad je sve još bilo svježije, iskreno, moguće.

„Ti me ne vidiš. Ti me proučavaš.“

Tada je samo slegnuo ramenima. Nije shvatio.

Ali sada je znao.

Proučavao ga je da bi znao gdje treba bježati.

🏠 PAKAO JE MJESTO GDJE SVE ZNAŠ — ALI NIŠTA NE MOŽEŠ PROMIJENITI

Dominik je sjedio na klupi, a glas u njemu više nije pitao: “Što sad?”

Glas je govorio: “**Sad više ništa.**”

I to je bio pakao.

Nije to bio vrisak.

Nije to bio demonski entitet.

Bio je to **on sam**, do kraja ogoljen, prvi put suočen sa sobom **bez opravdanja.**

Bez “bio sam mlad”.
Bez “nisam znao bolje”.
Bez “nije bilo namjerno”.

Samo on.
I niz prizora u glavi — kako gasi poziv.
Kako čita poruku, ali ne odgovori.
Kako vidi Tina da se lomi, i... **odluči ništa ne reći.**

Ne zato što nije brinuo.
Nego zato što mu je **bilo lakše da ne mora nositi težinu koja nije njegova.**

Ali sad, ona **je njegova.**

■ KAKO SE IZLAZI?

Dominik se podigao, ali nije znao kamo ide. Hodao je. Glava mu je zujala. Nije bio pijan. Bio je **emocionalno onespособljen.**
Nije znao želi li spavati. Jest. Plakati.
Znao je samo da želi nešto — **da prestane.**

I tada — kao u najtišim filmovima, s glazbom u pozadini koja nikad ne počne — pojavio se Tin.

Nije znao otkud. Nije znao kad. Samo je bio tu.

I nije izgledao kao prije.

Nije bio mršaviji. Nije bio prljaviji.
Bio je... **čist. Suviše čist.**

Zastrašujuće miran. Kao da ga ništa više nije moglo poremetiti.

„Pokušavaš se vratiti?” pitao je Tin.

Dominik je samo klimnuo. Kao dijete uhvaćeno u laži.

„I što si vidio tamo dolje?” — dodao je.

„Sebe“, rekao je Dominik. Grlo mu je gorjelo.

Tin se nasmiješio. Ali bez gorčine. Bez ironije.
Čak ni s nježnošću.
Samo... **kao netko tko zna.**

„Pakao te ne muči zato što si slab.
On te muči zato što si **konačno iskren.**“

I onda — nešto što Dominik nije očekivao.

Tin mu pruži ruku.

Ne da ga izvuče.
Ne da ga spasi.

Da ga prizna.

I Dominik — ne zna zašto, ne zna kako, ali... **prihvati.**

Prvi put bez laži. Bez obrane. Bez uloge.

I prvi put — osjeti nešto.

Ne sreću.
Ne spas.
Ali... **da nije sam.**

I to je bio **prvi korak.**

Povratak iz pakla ne izgleda kao svjetlo.
Ne dolazi uz fanfare.
Ne nosi titulu.

Povratak iz pakla je trenutak kad shvatiš:

Još dišeš.

I nisi sam.

I sad počinje najgore – učiti kako živjeti s onim što si tamo vidio.

POGLAVLJE X – PAKAO JE ODSUSTVO MOGUĆNOSTI PROMJENE

Zamisli život gdje više ništa nije moguće promijeniti.
Gdje svaka tvoja odluka ostaje zapečaćena. Gdje
je sve već određeno – i ti to znaš.

To nije smrt. To
je pakao.

Pakao nije kazna.
On je **zamrznuta mogućnost.**

POGLAVLJE XI – PARAPSIHOLOŠKI MEHANIZMI

(Kraj spirale. Ne zato što si pao, nego zato što si se zatvorio u kružno bezvremensko.)

1. Kada više ne očekuješ ništa — i znaš da si još tu

Dominik je sjedio u krevetu, ne pod pokrivačem, ne naslonjen, ne opušten, nego u onom polusjedećem položaju koji tijelo samo zauzme kad više **ne zna bi li ustalo ili odustalo.**

Svjetlo s mobitela bilo je upaljeno samo zato što ga nije ugasio. Ekran je treperio. Niti jedan obavijest. Niti jedna nova poruka. I nije osjećao razočaranje. Niti usamljenost.

Samo... **apsolutni manjak bilo kakvog emotivnog impulsa.**

Ne kao led.

Led boli.

Led budi nagon da se ugriješ.

Ovo je bilo drugačije.

Ovo je bilo kao vakuum — stanje u kojem znaš da si živ, ali ne vidiš razlog za interakciju s vlastitim životom.

I to je bila nova spoznaja:

„Pakao nije kad izgubiš.

Pakao je kad znaš da više ništa ne možeš dobiti —

i ne reagiraš. Ni tugom. Ni bijesom. Ni strahom.“

2. Kad znaš da promjena nije mogućnost — nego iluzija

Bio je četvrtak. Ili utorak.

Dominik više nije razlikovao dane, ne zato što mu je pamćenje otkazivalo, nego zato što su dani **prestali imati osobnost**.

Nisu nudili ništa novo.

Nisu nosili nikakav potencijal.

Ritual se ponavljao:

- Otvori oči.
- Lezi još trideset minuta, bez pomaka.
- Ustani, ali bez svrhe.
- Uzmi kavu, ali ne zbog okusa.
- Gledaj zid. Ne televiziju. Zid.
- I reci si: „Nema potrebe za planovima. Idući tjedan će biti isti.“

Promjena je prije bila san.

Sad je bila uvreda.

Kad bi netko rekao:

– „Hajde, proći će.“

On bi samo slegnuo ramenima. Jer **više nije imao argument ni za nadu, ni protiv nje**.

I tada je došla misao:

„Ne moraš se boriti ako znaš ishod.

A ja ga znam.“

3. Kada ni pakao više nije zastrašujući — nego prihvaćen

Dominik se više nije bojao riječi „pakao“.
Nije mu zvučala strašno.
Zvučala mu je kao... **realna dijagnoza.**

Pakao nije ono što ti drugi rade.
Nije ni ono što ti radiš sebi.

Pakao je **dugotrajno bivanje u nepromjenjivom** — kad svaki pokušaj rekonstrukcije završava kao improvizacija, a svaka improvizacija završi kao umor.

Počeo je sanjati prazne sobe.

I u tim sobama nije bilo ničeg zlobnog.
Bilo je samo — **odsustvo odgovora.**

Jednom je, u snu, pitao:
– „Ima li tko ovdje?“
I dobio najstrašniji odgovor:
– „Da.“
Ali nije došao nitko.

Jer pakao nije osama.

Pakao je prisutnost koja šuti.
Koja zna da ti više nije potrebna komunikacija.

4. Kada vrijeme ne teče — nego se vrti

Tin mu je to jednom rekao:

„Nije me strah pada. Mene je strah kruga.
Krug iz kojeg nema skretanja.
U kojem si sve već prošao. Sve već pokušao.
I znaš napamet gdje ćeš pasti — i svejedno hodaš tamo.“

Tada nije razumio.

Sada je znao.

I nije ga to slomilo.

Ne.

Jer **da bi te nešto slomilo, moraš biti cjelovit.**

Dominik je već bio **fragmentiran.**

Naše tijelo može izdržati mnogo.

Ali kad um shvati da dani nisu više u linearnom nizu, nego da su postali **petlja bez ishoda, ne lomi se.**

Samo stane.

Kao pokvareni kazetofon koji još bruji, ali više ne vrti traku.

5. Kada prestaneš koristiti riječ “još”

To je bila najtiša smrt.

Smrt riječi „još“.

– Još malo.

– Još sutra.

– Još jedna šansa.

– Još ću pokušati.

Te su riječi Dominik prestao izgovarati.

Ne iz protesta.

Ne iz odluke.

Samo... **nestale su.**

Jer nisu više imale što poduprijeti.

Kao da su izgubile gramatičku funkciju.

I onda, u jednom od rijetkih trenutaka samoispitivanja, stao je pred ogledalo.

I nevidljivo, ali jasno, misao mu je projurila:

„Pakao nije kad prestaneš voljeti druge.

Pakao je kad prestaneš imati riječ koju bi sebi rekao — da se vidiš prvi put.“

I od tada se prestao gledati.

6. Kad si prestao, a nisi umro — i to je najgore

I tu je Dominik pronašao ključnu definiciju vlastitog pakla.

Nije umro.

Ali nije ni živio.

Prestao je — i preživio.

To je najgori oblik svjedočenja:

ostati, nakon što si postao ništa.

I još uvijek znati broj vlastite adrese.

I još uvijek znati lozinku mobitela.

I još uvijek znati koje boje su tvoje zavjese.

Sve znaš.

Ali nemaš komu to prenijeti.

Jer više ne postojiš u funkciji osobe.

Samo si ostao.

Kao miris sobe u kojoj je netko nekada bio.

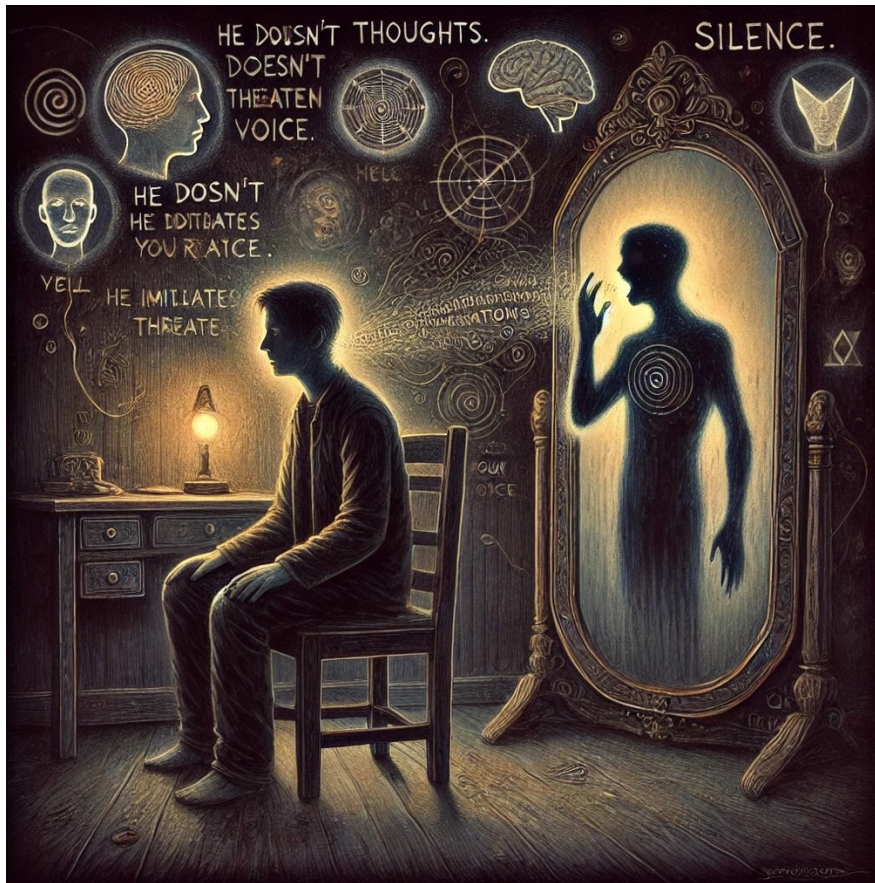
Pakao nije destrukcija.

Pakao je **vječna konzervacija istog stanja.**

Pakao je dan u kojem znaš sve —

ali nijedna spoznaja više ne nosi promjenu.

Jer promjena je... postala mit.

POGLAVLJE XII – VJEČNI ŠAPAT

(Kako tama uđe — bez kucanja, bez pitanja, bez sumnje. Kroz tebe.)

1. Ulazak kroz misao (koja izgleda kao tvoja)

Tin je stajao pred prozorom. Ruke prekrížene. Tijelo mirno. Pogled kao zaključana rečenica – otvoren prema svijetu, ali bez stvarne prisutnosti.

Zrak je bio gust, ne od dima, ne od smrada, nego od onog čudnog stanja koje nastupi kad misliš da je prostor zaboravio na tebe.

Tada je došla prva misao. Tiha. Nenametljiva.

„Nećeš ništa propustiti ako se više ne javiš nikome.“

Sasvim obična rečenica. Nije zazvonila. Nije zazvala alarm. Bila je smirena, racionalna, gotovo brižna. Kao savjet prijatelja.

A odmah nakon nje — druga:

„Zapravo, možda je ljudima lakše kad te nema. Ne moraš uvijek biti problem.“

I onda treća:

„Uživaj malo u tišini. Pusti da svijet nastavi bez tebe. Samo neko vrijeme.“

I to je bio trenutak. **Točka ulaska.**

Ne eksorcizam.

Ne opsjednuće.

Ne šapat iz pakla.

Samo tok misli koji si pustio jer ti je bio ugodniji od istine.

Tama ne treba da povjeruješ u nju.

Samo da **prihvatiš jedan lanac misli bez da ga preispitaš.**

Jer kada kažeš:

„To sam samo ja razmišljao.“

a ne znaš više **koji dio ‘ja’ je to rekao —**

tada je ušla.

I više ne mora izaći.

2. Ogledalo (kao vrata bez ključa)

Dominik je imao ritual. Svakog jutra, kad bi ustao, pogledao bi se u ogledalo — ne da vidi stanje kože, kose, brade — nego da potvrdi da **još postoji.**

Ali jednog jutra, pogledao je, i nešto je bilo drugačije.

Ne lice. Ne oči.

Nego **vrijeme između njegovog pogleda i odraza.**

Trajalo je pola sekunde predugo.

I znao je. Ne verbalno. Ne racionalno.

Osjetio je kao unutarnji poremećaj u gravitaciji: „**Ovo više nisam ja.**“

I ne, to nije bio demon.
Nije bio doppelgänger.
To je bio **on sam** — ali onaj kojeg je pokušavao sakriti.

Jer ogledalo ne laže.
Ali ogledalo **prestane biti tvoje kad prestaneš osjećati sram**. Kad više nemaš što sakriti — ne zato što si slobodan, nego zato što si prazan.

Tama ne želi tvoju istinu.
Ona želi tvoju naviku da se ne gledaš preduboko.
Da pređeš preko detalja.

Tada — odraz preuzima.
Nosi tvoje lice.
Ali **govori drugim tonom**. I ti više ne znaš tko se kome odaziva.

3. Tišina (kao aparat za projektiranje)

Tišina je prostorija u kojoj najviše govori ono što nije rečeno.

Tin je isključio glazbu. Ne zato što mu je smetala, nego zato što **više nije imala učinak**. Emocije koje je nekad izvlačila sad su bile poput obrisaka na starom papiru.

U toj tišini — prvo što se dogodilo bilo je **ništa**.
A drugo: **projekcija**.

U glavi su mu počele iskakati slike:

- Sahrana na kojoj nitko ne plače.
- Poruke koje nikad nisu stigle.
- Pogled iz trećeg lica na vlastiti život — bez značaja, bez glasova, bez boje.

I nije znao sanja li ili se sjeća.
Jer tišina **briše granicu između stvarnog i imaginarnog**.

To je njezina moć.
I to je parapsihološki mehanizam.

Tišina **ne osvaja**.
Ona omekšava.
Omekša ti obranu.
I kad se više ne pitaš: „Tko je to rekao?“
onda **nemaš više ni kome postaviti pitanje**.

4. Pokreti (koji više nisu tvoja volja)

Dominik je primijetio da zadnjih dana otključava vrata s istim pokretom, vraća ključ u džep s istim pritiskom, skida jaknu s identičnim potezom.

Počeo je osjećati kao da ga **tijelo pamti više nego um**.
Kao da postoji uzorak koji se vrti — i to nije njegov uzorak.

Ruke su počele titrati prije jela. Ali ne od gladi.
Od potrebe da **nešto uradi po navici**. Čak i kad nije znao što.

Jednog jutra, uzeo je čašu, iako nije bio žedan.
Sjeo za stol, iako nije imao što raditi.

I shvatio je: **ne upravlja više sobom**.

Parapsihološki mehanizam pretvara tvoje tijelo u **automatiziranu funkciju**.
Više ne odlučuješ.
Samo obavljaš.

I misliš da je to dosada.
Ali nije.

To je okupacija.
Tvoj sustav je okupiran — bez nasilja.

5. Završna faza: unutarnja tišina koja više ne traži smisao

Tin je sjedio u sobi. Bez glazbe. Bez svjetla. Bez prisutnosti.

Ali ono što ga je najviše pogodilo — nije bila tama.

Bila je **potpuna odsutnost unutarnjeg dijaloga**.

Nije više bilo pitanja.
Nije bilo unutarnjeg konflikta.
Nije bilo sumnje, ni nade, ni tuge.

Nije bilo ničega.

I to nije bilo oslobođenje.

To je bio **znak da je sve preuzeto.**
Jer dok god imaš sukob — nešto u tebi još pruža otpor.

Ali kad nestane čak i to...

Tada si stvorenje tame.
Bez potrebe da je nazoveš.
Jer ona više ne dolazi.
Ona samo ostaje.

Parapsihološki mehanizmi nisu religijski.

Oni su psihološki precizni.
Funkcionalni.
Tiši od daha.
Dublji od glasa.

I najgore:
**Ne osjećaš kad si zaražen.

Osjećaš samo da si... sam.
I to ti više ne smeta.**

Sljedeće: Zaključak – *Ne odustajem od sebe*
Želiš da krenemo odmah?
To je konačno poglavlje otpora – tiho, ali moćno.
Ne spas.
Ali **zarež.**
Mjesto gdje netko ipak kaže: „Ne. Još sam tu.“

XIII. POGLAVLJE

(Ne zato što vjerujem, nego zato što sam već nestao – i ipak sam još tu.)

Ujutro nije došlo s pjesmom ptica ni s toplinom sunca koja prodire kroz zavjese u očima čovjeka koji zna da počinje novi dan. Nije bilo inspiracije, uzdaha olakšanja, niti unutarnjeg glasa koji šapće “ajde, kreni, sad je lakše”. Bilo je to jedno od onih jutara koja izgledaju točno kao prethodna — ne po događajima, jer događaja više gotovo i nema, nego po osjećaju u tijelu, tom tupom, neutralnom, sivom sloju iznutra koji te ne boli dovoljno da se požališ, ali ni ne pusti da išta napraviš s lakoćom.

Tin se nije naglo probudio, niti se trgnuo iz sna. San nije imao ni oblik ni trajanje, bio je više neka tamna stanka, bez slika, bez tijela, bez memorije, kao da je njegovo postojanje stavljeno na pauzu — ne da se odmori, već da se ponovno ispita je li uopće potrebno da nastavi.

Kada je otvorio oči, znao je da nije pobijedio ništa. Nije se spasio. Nije uspio. Nije izašao.
Ali — **još je bio tu.**

I to, tog jutra, nije bilo malo.

Ne u smislu da se time tješiš, ne kao fraza, ne kao slaba utjeha.

Biti još tu, bez ikakve sigurnosti, bez obećanja, bez ikakve nagrade osim samog postojanja — to je, u tom trenutku, bilo najrjeđi čin pobune koji si mogao dopustiti.

Jer onaj koji je preživio tamu zna: nije najteže vratiti se, najteže je **ostati nakon što se vratiš**, a sve što si bio više ti ne pristaje, a sve što bi mogao biti — još ti nije naraslo.

Tišina stana više nije bila agresivna. Više nije napadala. Nije visjela u zraku kao podsjetnik da je sve propalo, niti je imala onu jezivu sposobnost da projektira scene iz budućnosti koje nikad nećeš doživjeti. Bila je tišina u najosnovnijem smislu — zvučna praznina — i Tin je, po prvi put u dugo vremena, osjetio da **ne mora ništa dodati toj tišini.**

Ni glazbu.

Ni misao.

Ni pokret.

Nije morao pobjeći od nje.

Jer više **nije bježao od sebe.**

I to je bio ključ.

Sjeo je za stol bez cilja. Ne zbog hrane, ne zbog rada, ne zbog pisanja, ne zato što je netko rekao da bi bilo dobro ustati i stvoriti strukturu. Sjeo je jer je tijelo reklo: “Možeš sjediti”, a um nije imao prigovor. U ruci je držao šalicu čaja. Ne kavu — ne zbog okusa, nego jer više nije želio vibraciju žurbe u tijelu. Nije želio pojačavati rad srca ako se već odlučio čuti ga kako kuca.

Kucao je tiho, ravnomjerno.
Poput **mala tvrdnja o postojanju**.
Još si tu.
Još si me.
Još nismo završili.

Znao je da Lucifer nije nestao.

Znao je da tamni hodnici još postoje.
Da ogledala još mogu ponovno puknuti.
Da će jednog dana doći onaj tren kad će opet sumnjati, opet pasti, opet reći: “Samo ovaj put ću šutjeti.”

Ali znao je i ovo: **danas to neće reći**.

I to nije bila motivacija.
Nije bila inspiracija.
Bila je **odluka**.

Beskrvna, neherojaska, tiha.
Odluka da ne poklekneš — ne zato što si jak, nego zato što **znaš kako izgleda kad poklekneš**.

I tamo se više **ne želiš vraćati**.
Ne jer si bolji.
Nego jer si **vidio što znači zaboraviti vlastito ime**.
I odlučio da ćeš ga ponovno izgovarati.

Stao je pred ogledalo.
Gledao se duže nego ikad.
I lice mu nije bilo ni čisto, ni mlado, ni izražajno.

Ali... **gledalo je natrag.**

Bez kašnjenja.

Bez trzaja.

Bez šapata.

I u tom pogledu nije bilo veličine, nije bilo “pobjede nad demonima”.

Samo **spoznaja:**

još si ovdje.

još možeš izgovoriti svoje ime.

još znaš kako zvuči.

još imaš za koga da ga kažeš — **sebi.**

Na stolu je otvorio bilježnicu koju nije dotaknuo mjesecima.

Na prvu stranicu, gdje su nekoć bila brisana priznanja, nedovršene rečenice i sramotne rečenice poput „ništa mi ne ide“, „ne mogu više“, „nije vrijedno“, sada je napisao nešto novo. Ne u panici. Ne kao obranu. Ne kao izjavu svijetu.

Nego kao **zakletvu prema sebi.**

Ne odustajem od sebe.

Ne jer sam sretan.

Ne jer vjerujem.

Nego zato što sam već bio onkraj — i odlučio sam da ću, usprkos svemu, biti kraj koji preživi.

I kad je zatvorio bilježnicu, znao je:
nije kraj.
nije ni početak.

Ali to je stranica koju neće više trgati.

I ako padne opet — zna na koju će se vratiti.

Zato što se **ne odustaje od onoga što je prokrvljeno vlastitim preživljavanjem.**

Zato što **nije ostalo ništa drugo.**

I to je dovoljno.

"Ne odustajem od sebe."

Nije himna.

Nije parola.

To je rečenica koju izgovaraš u praznoj sobi – i ona se ne vraća kao echo.

Ona se vraća kao Ti.

Svijet te zove da odustaneš.

Ne s megafonom. Ne s upozorenjem. Ne s eksplozijom.

Zove te u tišini. U sitnicama. U kolektivnom, podmuklom, svakodnevnom govoru:

- „Pusti to.“
- „Nema smisla.“
- „Nemaš kome.“
- „Ionako ništa ne mijenjaš.“

Zove te pogledima ljudi koji te ne vide.

Zove te kroz trenutke kad pošalješ poruku i pogledaš na sat, a znaš da odgovor neće doći.

Zove te kad sjedneš za stol i ne znaš jesi li doručkovao ili večerao.

Zove te kad pogledaš vlastito lice i pomisliš: **"Nema više svrhe obnavljati ovo što se ionako raspalo."**

Svijet te zove da odustaneš.

Jer odustajanje je tiše.

Jer kad prestaneš govoriti – više nikome nisi teret.

Jer kad prestaneš pokušavati – sve ide glatko, bez trenja.

Bez pogleda.

Bez pitanja.

Bez očekivanja.

Odustati znači **ne riskirati više ništa.**

I zato to postaje najprimamljiviji izbor.

Ali onda – dišeš.

Jedan dah.

I onda drugi.

Ne znaš kako.

Ne znaš zašto.

Ali... **još si ovdje.**

Nema pljeska.

Nema priznanja.

Ali... **imaš disanje.**

I disanje je jezik postojanja.

I zato, u inat svemu – u inat umoru, tišini, prošlosti, razočaranjima, ponavljanjima, nestancima i jutrima koja nisu donosila ništa — **govoriš:**

“Ne odustajem od sebe.”

Ne jer si jak.

Jer više i ne znaš što znači "biti jak".

Ne jer si siguran u sutra.

Jer sutra je više hipoteza nego obećanje.

Ne jer znaš kuda ideš.

Već zato što si već prošao kroz ono gdje se ne ide.

Već zato što si bio na dnu — ne onom filmskom, nego onom stvarnom, gdje se ljudi ne tuku za život, nego se **mirno gase**.

Već zato što si **vidio vlastitu prazninu** i znaš koliko je hladna.

I još si tu.

Kad si izgubio sve — društvo, smisao, uzbuđenje, emociju, vjeru — kad si skinuo sve etikete koje si mislio da te definiraju, kad si ostao bez sjećanja koje boli i bez budućnosti koja te gura naprijed — **našao si sebe**.

Ne spektakularnog.

Ne obnovljenog.

Ne herojskog.

Samo — **golog, uspravnog, bez objašnjenja**.

I shvatio si: **to je dovoljno**.

Jer život ne traži da mu se dokažeš.

Život traži da ostaneš.

Da dišeš.

Da se još pogledaš u ogledalo i, čak i kad ne vidiš ono što bi želio, kažeš:

"Ti si sve što imaš.

I ja te više neću napuštati."

I tako se ne spašavaš.

Ne pretvaraš se.
Ne postaješ novo biće.
Ne pokrećeš startup, ne ideš na put oko svijeta, ne objavljuješ svoju sreću.

Samo ostaneš.
I ne odustaneš.

Od onog što jesi.
Od onog što još možeš biti.
Od onog što si bio — i što te naučilo da ipak,
u svemu tom beznađu, **imaš srce koje još kuca.**

📖 *Zato ovaj zaključak ne završava rečenicom „Bit će bolje.“*

Jer možda neće.
Ali **ti ćeš biti tu.**

📖 *Ne završava ni rečenicom „Ovo je kraj.“*

Jer nije.
Jer **disanje nije kraj.**

📖 *Završava samo jednom rečenicom, isklesanom iz tišine, spašenom iz ruševina:*

NE ODUSTAJEM OD SEBE.

ZAVRŠNI OBRT – OGLEDALO KOJE PAMTI

Nitko ti to nije rekao.

Nitko ti nije sjedio nasuprot, pogledao te ravno u oči i tiho, nježno, ali ozbiljno izgovorio ono što si trebao čuti dok si bio najranjiviji:

Tama ne umire.

Ne umire kad se ti izliječiš.

Ne umire kad ti ponovo počneš spavati bez da se budiš u tri ujutro s osjećajem da nešto — ili netko — sjedi u kutu tvoje sobe.

Ne umire kad napišeš zadnje poglavlje.

Ne kad ispričaš svoju priču.

Ne kad oprostiš.

Ne kad naučiš disati.

Ne čak ni kad se nasmiješ prvi put i misliš: „**Eto, gotov je rat u meni.**“

Ne, ona ne nestaje.

Ne zato što ne zna — nego zato što ne mora.

Ne zato što je prejaka — nego zato što je **strpljiva**.

Jer, vidiš, **ona ne trči**.

Ne juri na tebe s vatrom i rogovima.

Ne dolazi u olujama ni noćnim morama.

Ona ne treba paniku, niti krv, niti posljednji krik.

Ona **samo sjedi.**

I čeka.

Ne da te sruši, jer ti si već srušen bio.

Ne da te razbije, jer zna da si se već lomio — i sastavio natrag kako si znao, kako si mogao, kako su te naučili.

Ne da te uzme — jer te je već jednom imala.

I zna kakav si iznutra.

Ona ne dolazi da ti otme život.

Ona dolazi — **da te navikne.**

Da se naučiš na nju.

Da te omekša.

Da je prestaneš primjećivati.

Da joj dopustiš da bude prisutna, bez straha, bez pitanja, bez riječi.

Da joj napraviš mjesto — i zaboraviš da si ga dao.

I tako krene.

Ne kao udar.

Nego kao zaborav.

Zaboraviš kako je bilo boriti se.

Zaboraviš da si nekad bio na koljenima, da si pisao rečenice koje su ti čuvale život.

Zaboraviš onu bilježnicu.

Ona ostane na polici, među knjigama koje više ne čitaš.

Sakriješ je između starih računa i kataloga.

I s njom — sakriješ **sve ono što te jednom spasilo.**

Zaboraviš da si plakao nasred kuhinje dok si čekao da voda prokuha.

Zaboraviš kako je bilo disati prvi put bez težine u prsima.

Zaboraviš trenutak kad si rekao sebi:

“Još sam tu. I to mi je dovoljno.”

Jer dođe vrijeme kad prestaneš brojati pobjede.

Kad više ne vodiš bilješke o napretku.

Kad ti “dobro sam” više nije ni štit, ni laž, ni nada —
nego jednostavno **navika**.

A navika je najtiši način umiranja.

I onda dođe dan.

Ne veliki dan.

Ne dramatičan.

Ne datum koji ćeš zapisati u telefon.

Dođe dan koji ne zaslužuje ni vlastiti red u kalendaru.

Običan dan.

Dan kad pereš zube, ali se ne sjećaš je li ti to prvi ili treći put danas.

Dan kad si zakasnio na tramvaj jer si stajao ispred vrata i zaboravio gdje si krenuo.

Dan kad ti zvuk mobitela ne izazove ni uzbuđenje ni tjeskobu — jer znaš da ništa što dolazi
izvana **više nije tvoje**.

Dan kad zaboraviš razloge, ali još obavljaš rutine.

Dan koji ne boli.

Dan koji ne liječi.

Dan koji samo **prolazi**.

I u tom danu — slučajno, bez ceremonije —
pogledaš u ogledalo.

Ne tražeći potvrdu.

Ne tražeći znak.

Samo... pogledaš.

I ne vidiš ništa strašno.

Ne vidiš ni tamu.

Ni hladnoću.

Ni oči koje nisu tvoje.

Vidiš lice.

Poznato lice.

Vidiš ono što bi trebao biti ti.

Ali... **vidiš pitanje.**

Ne pitanje u riječima.
Ne sumnju iznutra.
Nego **neusklađenost.**

Nešto kasni.

Mikroskopski pomak.

Napneš obrve, ali čelo u zrcalu kao da treba još trenutak da se uhvati za tobom.
Pomakneš rame, ali tvoje tijelo u refleksiji djeluje... tromije.
Gledaš u oči, ali — pogled ne vraća pitanje.
Ne provjerava.
Ne ispituje.

Gledaš u oči koje su tvoje — ali **ne pamte više što su vidjele.**

I onda to shvatiš.

Ne uz eksploziju.
Ne uz krik.
Nego uz **tiho, ali jezivo jasnoću:**

Tvoje lice u zrcalu nije tvoje.

Ne zato što je promijenjeno.
Ne zato što je strano.

Nego zato što **ne osjeća.**
Nema refleks.
Nema nijansu.
Nema unutarnji svijet.
Nema tebe.

I onda znaš.
Znaš bez da ti itko kaže.

Bez da moraš potvrdu.
Bez da izgovoriš.

On nije otišao.

Nije izgorio kad si ti preživio.
Nije se povukao kad si prvi put rekao “Ne odustajem.”
Nije nestao kad si shvatio da ne moraš umrijeti da bi prestalo boljeti.

On je samo šutio.

Tiho.
Strpljivo.

I učio.

Učio tvoj hod.
Tvoj smijeh.
Tvoje rečenice.

Učio kako da budeš ti — kad ti prestaneš gledati.

Jer ono što on čeka — nije tvoja slabost.
Nego tvoje **opuštanje**.

Trenutak kad kažeš:
“Napokon sam dobro.”
“Više ne moram razmišljati.”
“Ne treba mi ogledalo.”

Jer tada zna:
ima mjesto.

Tamo gdje više ništa ne provjeravaš.
Tamo gdje ništa ne ispituješ.
Tamo gdje si ti **postao automatika vlastitog preživljavanja**.

I tada — on živi.

U tvojoj šutnji.
U tvom “ništa posebno”.

U tvojoj ruci koja se kreće, ali ne zna kamo.
U tvom glasu koji odgovara, ali ne zna kome.

****Zato, ovo nije kraj.**

Ovo je podsjetnik.

Da ogledalo pamti.**

Pamti tvoje borbe, čak i kad ti zaboraviš.
Pamti tvoju tišinu — onu stvarnu, onu gustu, onu kad nisi znao kako se zoveš.
Pamti kako si izgledao kad si mislio da više nikad nećeš biti bolje.
Pamti kako si se vratio.
I pamti... kako si opet počeo zaboravljati.

Zato — svaki pogled u zrcalo
nije rutina.
Nije kozmetika.
Nije jutarnji refleks.

To je **susret**.
To je **verzija sebe** koja pita samo jedno:

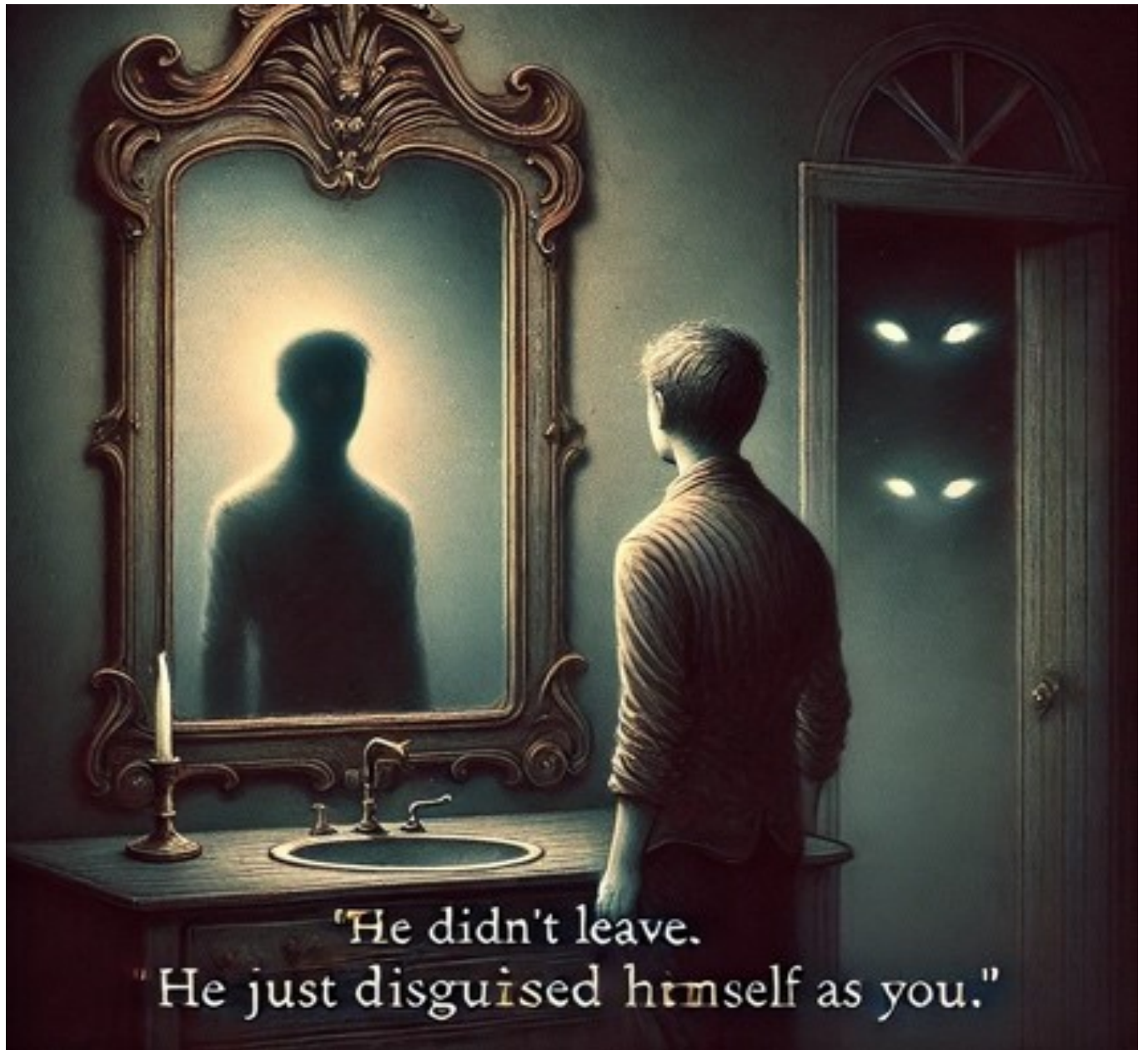
Jesam li još ja?

I ako jednom nisi bio...
možda već opet nisi.

Samo to — još ne znaš.

U danima kad ti se ne da. U
svakom “sutra ću”.

I kad zaboraviš tko si... **on**
se sjeti.

EPILOG – POGLED KOJI NE ZABORAVLJA

(jer sve drugo možeš zaboraviti – osim trenutka kad si ponovno sreo sebe)

Jednog dana, možda u tramvaju koji se vuče po kišnom asfaltu, između stanica koje ti više ništa ne znače jer više ništa ne iščekuješ,
ili na semaforu u automobilu koji nije tvoj, koji si posudio samo da završiš još jedan dan koji nije tvoj,
ili dok sjediš na rubu kreveta s čarapama u ruci koje ne znaš jesi li obuo ili skinuo –
nećeš ni znati zašto — ali osjetit ćeš **da nešto teži nije nestalo.**

Ne novo, ne strano.
Ne nešto što se treba bojati.
Nego nešto što **pamti.**

Ne pamti sve datume.
Ne pamti sve riječi koje si rekao drugima da te puste na miru.
Ne pamti čak ni tvoje padove.
Ali pamti **trenutak kad si bio najbliže zaboravu sebe.**

Taj pogled.

Onaj koji nije bio tvoj.
Onaj koji si ugledao dok si bio slomljen, ali si se ipak usudio stati pred ogledalo i reći:
„Ovo je još uvijek ja. I ostat ću.“

I možda si kasnije, s godinama, tu rečenicu prerušio u druge.
U poslovne planove.
U treninge.
U putovanja.
U profile.
U rutine koje su izgledale kao rast, ali su bile — zaklon.

Jer nisi više želio govoriti iz tog mjesta.
Iz onog jezgra gdje ne postoje riječi, samo pogled — i **disanje koje više nije tude.**

Ali to mjesto... **nije zaboravilo tebe.**

Ovaj tekst, ova knjiga, ova ispovijest ili iluzija, nije pisana da te spasi.
Ne postoji spas koji dolazi izvana.
Ne postoji točka na kraju rečenice koja zatvara tamu kao poglavlje.
Postoji samo ti — i **što napraviš sa sobom kad ponovno naiđeš na tišinu.**

Jer ona će doći.

U različitim oblicima.
U godinama koje si mislio da ćeš zaboraviti.
U prijateljima koji ti neće odgovoriti.
U ljudima koje ćeš zavoljeti točno onoliko koliko znaš da ćeš ih izgubiti.
U danima koji će se zalijepiti jedan na drugi bez razlike.
U večerima kad ti tijelo zaspi, ali glava ostane budna —
ne jer razmišljaš, nego jer **još uvijek nešto čekaš.**

I onda, bez najave, pogledat ćeš se ponovno.
U izlogu.
U crnom ekranu.
U stvarnom ogledalu.
U nečijim očima koje će te previše dugo gledati.

I osjetit ćeš da **nisi sam — ali ne zato što je netko s tobom,
nego zato što je netko u tebi.**

Ne netko koga trebaš izbaciti.

Nego **netko koga moraš ponovno pitati:
“Jesmo li još isti?”**

Jer najopasniji kraj nije smrt.
Nije ni raspad.
Nije ni pad u pakao.
Niti slom koji preživiš.

Najopasniji kraj je onaj **tihi kraj,**
kada prestaneš gledati.
Prestaneš pitati.
Prestaneš sumnjati.
Kada prestaneš prepoznavati razliku između toga da jesi — i toga da se samo krećeš.

To je kraj u kojem nisi više tu,
ali još uvijek odgovaraš kad te netko zove imenom.

Ovaj epilog ne želi ti reći što trebaš napraviti.
Ne nudi zaključak.
Ne nosi rješenje.
Ne polaže nadu na tvoja leđa.

Ovaj epilog samo te **gleda**.

Gleda te dok ga čitaš.
Dok ti oči pređu zadnju rečenicu.
Dok zaklopiš korice.
Dok pomisliš da si pročitao kraj.

A on...
ne trepće.

Samo čeka.
I pita.

“Jesam li još ja?”

I ako osjetiš da jesi — onda ostani.

Ako osjetiš da nisi — nemoj bježati.

Jer ono što si jednom izgubio,
možeš jednom i ponovno pronaći.
Ali samo ako se **pogledaš**.
Bez straha.
Bez plana.
Bez maske.

Bez riječi.

 *Ova knjiga je možda završila.
Ali tvoje ogledalo — još gleda.
I tvoje disanje — još odgovara.
I tvoje pitanje — još vrijedi.*

****Zato, kad jednom staneš pred sebe,
i sve u tebi zašuti,**

znaj:

to nisi sam.

To si ti —
koji se više ne zaboravlja.**

QR KOD

 Za sve buduće projekte, nastavke, radionice i psihološke alate:
www.psymedicalconsulting.net

Autor: Luka Anić-Antić, spec.crim

Godina: 2025

Grad: Zagreb

Projekt: Tama Funkcionira

Autor: Luka Anić-Antić, spec.crim

Godina: 2025

Grad: Zagreb

Projekt: Tama Funkcionira

Završava knjiga. Ali TI — ne.

Možda si stigao do zadnje stranice.

Možda si prešao sve rečenice, možda si zatvorio korice, možda si mislio da će ovdje stati težina, i riječi, i ono što je gorjelo, i ono što je ostalo bez glasa.

Ali ne.

Jer knjiga može završiti — ali ti još dišeš.

I dokle god dišeš, dokle god ti srce zna ritam, pa makar i preskakivao, pa makar i ponekad tuklo presporo ili prebrzo —

tvoje poglavlje se još piše.

Još imaš prostor.

Još imaš tišinu.

Još imaš olovku u prsima — i svaka misao koja nije izrečena, još uvijek čeka da je pretvoriš u nešto što ne boli toliko kad se pročita.

Svaki dan je nova stranica.

Ne lijepa. Ne čista. Ne uvijek spremna da ju ispišeš s nadom.

Ali svaka stranica **može nositi to jedno: još sam ovdje.**

I to je najvažnije.

Jer svaka tama... nije kraj.

Nije kazna.

Nije tvoj identitet.

Tama je stranica koja čeka svjetlo.

Ne neko božansko.

Ne herojsko.

Ne veliko.

Samo — tvoje.

Tvoje svjetlo ne mora biti pjesma.

Može biti pogled.

Može biti odluka da se pojaviš.

Može biti to što nisi otišao.

Što si stao pred ogledalo kad je bilo najgore i rekao:
“Ovo sam još uvijek ja. I dokle god sam ovdje — nije gotovo.”

📖✨ Zato, znaj ovo: knjiga završava. Ali ti ne.

Zadnja stranica nije kraj.
To nije točka.
To nije zatvaranje.
To je samo... **najtiši prijelaz.**

To je trenutak u kojem više nema pripovjedača.
Nema naratora.
Nema lika.

Ostaješ ti.

S onim što si uzeo.
S onim što si zaboravio.
S onim što si osjetio — ali još ne znaš izgovoriti.

💬 I ako išta mogu još reći, neka bude ovo:

Hvala ti.

Ne zato što si čitao.
Ne zato što si došao do kraja.
Nego zato što si me pustio u svoju tišinu.

Hvala ti što si mi dozvolio da hodam s tobom kad nisi znao kamo ideš.
Hvala ti što si, kroz svaku rečenicu, učinio da tama ne bude samo tamna — nego **priča.**

Jer tek kad netko preživi, tama prestane biti kraj — i postane svjedočanstvo.

I zato najviše od svega...

💙 Hvala ti što nisi odustao od sebe.

Čak ni onda kad ti nitko nije rekao da ti se zahvaljuješ na tome.
Čak ni onda kad nisi znao vrijedi li.

■ *Jer znaš što? Ti jesi knjiga.
Ona koja se ne može baciti.
Koja se ne može zaboraviti.
Koja nije završila.*

Jer još pišeš.
I to je dovoljno.

